

TÄHEKE

NR. 5
1961

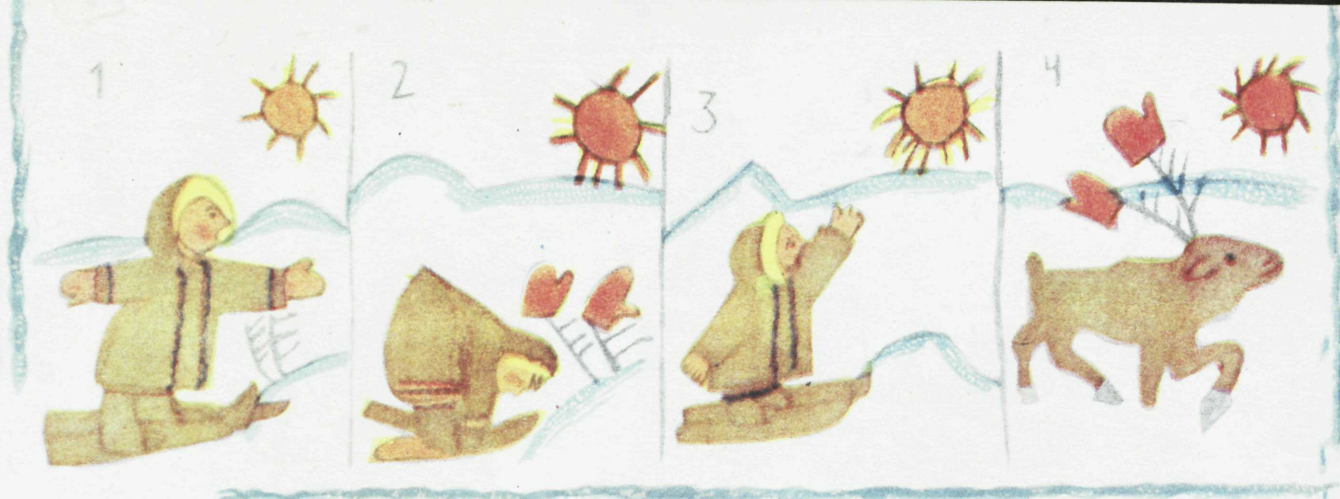
KAS TE TEATE, LAPSED, MISSUGUNE TÄHTIS PÄEV ON PIONEERIDEL MAIKUUS? ŠUNNIPÄEV! PIONEERIORGANISATSIOONI ŠUNNIPÄEV. TANAVU PUHITSEVAD PIONEERID SEDA KOLMEKUMNE UHEKSANDAT KORDA.

ŠUNNIPÄEVAPARAADILE SEE RIVI TÖTTABKI. „TRAT-TARA-RAT! TRAT-TARA-TAT!“ LÕOVAD TRUMMIPULGAD MARSSI. „TUUT-TUTU-TUU! TUT-TUTU-TUTU-TUU!“ HELISEB SEKKA FANFAAR. PIONEERID SAMMUVAD.

KUI SA SEDA PILTI VAATAD, TULETA MEELDE: SINU VANEMATE VENDADE-ÖDEDE ŠUNNIPÄEV ON 19. MAIL! ÄRA SIIS UNUSTA NEID LILLEKIMBUGA TERVITAMAST!

1. mai on rõõmus pidupäev.

Tähekesel möödus see eriti lõbusalt. Talle tuli külla palju lapsi. Ja kõik töid kingitustena kaasa toredaid luuletusi, jutte ning joonistusi. Lugege-vaadake neid teiegi!

„Imelik juhtum“
7-aastane IRA VALITSKAJA Magadanist

TEEME LAHTI POSTIPÄVNA!

MINU UNISTUS

„HURRAA! HURRAA!“
HUUAB PLANEET MAA.
NÕUKOGUDE RAKETT
VEENUSE POOLE ON TEEL.
TAHAKSIN SÕITA KA,
AINULT KAHJU, ET
MINU JAOKS POLE RAKETTI VEEL.

JURA SEDOV,
Moskva 487. Kooli IV klassi
õpilane

HILINESIN

JÕUDSIN TÄNA HIJJA KOOLI,
SIIS KUI KUMME OLI KELL.
ET KELL UHEKSA ON ALGUS,
SEE ON TEADA KÕIKIDEL.
MA EI SAANUD RUTEM TULLA,
NÄGIN UHTE POISSI TEEL.
TEMAGA MA LÄKSIN TULLI,
MIKS TA UTLES MULLE: „PEET!“
KISKUSIME SELLEPÄRAST –
TUNNID LÄKSID MEELEST ÄRA.

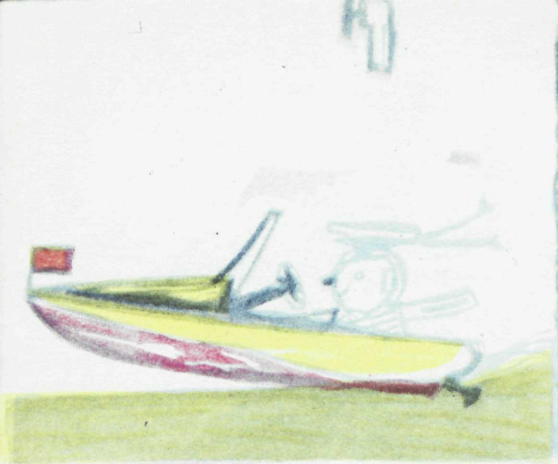
IRA PANFILOVA,
Leningradi 299. Kooli III klassi
oktoobrilaps

Minu õel on väga huvitav elukutse – ta on geoloog. Ta töötab Kesk-Aasias. Seal on väga kõrged mäed, mille tipud on lumised. Õde otsib rauamaaki, kivisütt ja kulda.

LUDMILLA MALINOVSKAJA
Rostovist Doni ääres

*Pidulike
päev*

Kuulama jäid hele päike,
iga suur ja iga väike,
vaiksed kingud, kärmed ojad,
kohisevad laantekojad.

„Mööda meresid ja ookeane“
6-aastane VITJA SUSLOV Perlovskist

„Metsas“
6-aastane VALJUTE EGLUTE Vilniusest

„Pääsukesed“
IV klassi õpilane ZENJA KRUPIN Moskvast

„Meie paraad“
Väike REIN PRAAKLI Tartust

KÄES MEIL JÄLLE KEVADE

MOÖDUNUD ON TALI,
LÄINUD KULM NII VALI.
LAPSED, RÖÖMSALT TANTSIME,
KÄES MEIL JÄLLE KEVADE!

LINNUD PUUDEL LAULAVAD,
LILLED AASAL ÖITSEVAD.
LAPSED LILLI NOPIVAD,
PÄRGI PÄHE PUNUVAD.

LIIDA ROOSMA,
Valga 1. Keskkooli I klassi
õpilane

Täheke, joonistasin sulle mõned
seened!
5-aastane ULLE KEEVALLIK
Vändra Katsejaamast

Kokku hõiksid fanfaarid
tuhat lauljat, tantsupaari.
Väga lõbus kirev keeris –
aastapäevapeol pioneerid.

Palju taas neil meenutada,
lõkketuld ja matkarada.
Rivisid, mis uljalt joendus,
iga erutavat koondust.

Päevist lõbusaist või raskeist,
sõpradest-oktoobrilastest
möödunud aeg veel vestab juttu,
milles palju tööd ja ruttu.

E. MARTIN

Uhel päeval hüüdsid lapsed tänaval Tähekest: „Täheke, Täheke, oota meid! Jutusta meile, palun, kuidas onu Gagarin sai kosmoselenduriks!”

Täheke oli kohe nõus.

„Igaüks taevasse lennata ei saa,” alustas Täheke, „selleks peab olema väga tark, väga tugev ja julge. Just niisugune, nagu on onu Gagarin.

Koolis õppis meie kosmoselendur hooliga. Moskva lähedal asub Ljubertsõ linn. Seal käis Juri Gagarin tööstuskoolis. Lõpetas selle kiitusega. Ka Saraatovi tööstustehnikumi. Lendamist aga õppis Orenburgi lennukoolis.

Juri Gagarin on väga hea lendur, ega ta muidu oleks esimeseks kosmoselenduriks saanud.

12. aprillil anti kosmoselaevale start. See kihutas nagu nool taeva poole. 108 minutiga käis ümber terve maakera!

Küll seal üleval oli huvitav!

Onu Gagarin jutustas, et 300 km kõrguselt ta nägi isegi linnu, metsi, kolhoosipõlde. Ümber Maa oli helesinine vöö ja pimedas taevas särasid heledad tähed.

Ja teate, mis seal veel oli! Seal on nii, et asjad ei kaalu üldse midagi. Inimene ka. Kõik hõljuvad. Onu Gagarin ei saanud toolile istuda, ta rippus selle kohal. Ja kui ta tahtis plokki märkusi teha, siis pidi kogu aeg jälgima, et see käe alt ära ei lippaks.

Lendur Gagarin täitis täpselt kõik ülesanded, mis talle olid antud. Ta tõi ülevalt kaasa palju uudiseid. Küllap nüüd lennatakse varsti ka Kuule ja Veenusele.

Juri Gagarin on Nõukogude Liidu kangelane. Aastate pärast loevad lapsed ajalooramatust: „12. aprillil 1961 vallutas Nõukogude Liit kosmose. Juri Gagarin sõitis kosmoselaeval ümber Maa. Kogu maailm tervitas teda!”

„Meie tervitame ka, meie ka!” hüüdsid lapsed kooris.

Aga Enn Teder Virtsu Algkooli III klassist ütles, et temal on Tähekele koguni kiri. Siin see ongi.

KA MINU SUURIMAKS SOOVIKS ON SAADA KOSMOSELENDURIKS. TAHAN KOSMOSELENDURIKS HAKATA SELLEPÄRAST, ET MULLE MEELDIB AVASTADA SENITUNDMATUID PAIKU.

TEAN SEDA, ET ENNE KUI MA KOSMOSELENDURIKS SAAN, PEAN PALJU ÕPPIMA. KUID MINA ÕPPIMIST EI KARDA!

LEENA ISA KÄIS KOSMOSES

Kodutoas istuvad
toreda paarina
Juri Gagarin
ja Leena Gagarina.

„Juri on kosmonaut!“
kindlasti ütlete.
„Istub ta põvedel
aga ta tütreke.“

Leena on pisike,
alles nii väikene.
Silmis vast teise
kevade päikene.

Mängib oma nuku
ja tittedemajaga.
Nutugipilli
tahab teinekord ajada.

Tähti ei tunne,
ei oska veel lugeda.
Armastab isale
sülle vaid puggeda.

Paneb oma pea
tema lendurikätele,
neile, mis jõudnud
on kosmoselätele.

Kus helqib Linnutee
hiilgava ketina –
sinna ta isa läks
võimsa raketiga.

Röömustas rahvaid
ta parima kingiga –
esimest korda
ümber Maa tegi ringi ta.

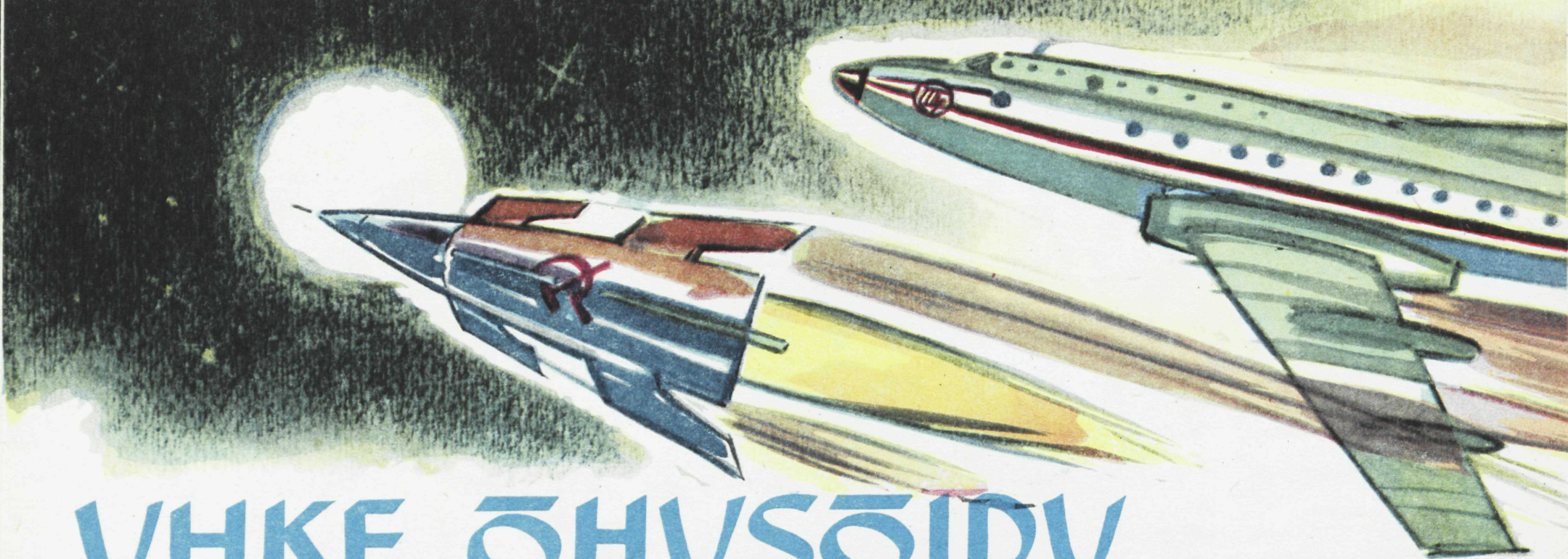
Leenal neist reisidest
aimu veel polegi.
Linnast ta kaugemal
käinud ei olegi.

Agaga ta tunneb –
käed isal on tugevad.
Hea ja hell
end neile on tugeeda.

Neist nagu õhkuks
kummalist vägevust,
kaugete päikeste
soojust ja sädelust.

Inimsoo ajaloos –
mis seal veel lisada –
kohtus esimest korda
tütar kosmonaut-isaga!

VHKE ÕHUSÕIDU

Kas olete kunagi kuulnud muinasjuttu lendavast vaibast? Selles räägitakse, et inimene astus vaibale, vaip tõusis õhku ning lendas kaugele, kaugele.

Juba väga palju aastaid tagasi unistasid inimesed lendamisest ja nii nad mõtlesidki välja muinasjutulise võluvaiba.

Aga kas see inimeste ammune unistus lendamisest pole lõpuks täide läinud?

Muidugi on!

Võluvaibal saab küll lennata ainult muinasjuturiigis, kuid lennukisõit on meie päevil üsna tavaline.

Ütled, et sina pole kunagi lennukiga sõitnud?

Aga teeme siis täna uhke õhusõidu. Ja kui soovid, siis isegi mitu. Sõidame ülikiire reisilennukiga TU-114, tiirutame linna kohal helikopteriga, läheme sanitaarlennukiga JAK-12 Kihnu saarele haige järele. Ja kui juba on

juttu lendamisest, siis räägime tingimata ka meie kosmoseraketist.

Meie TU-114 on maailma suurim reaktiivmootoritega reisilennuk. Temas saab sõita üle kahe saja inimese. Sa vist imestad, et kuidas küll nii palju reisijaid lennukisse ära mahub?

Aga TU-114 on kahekorruseline. Ülemisel korrusel on reisijate ruumid – neid nimetatakse salongideks –, siis veel puhvet, kust võib limonaadi ja küpsiseid osta. Ka riidehoiuruum on siinsamas, sest pole ju kuigi mugav kogu aeg mantlis istuda.

Ja all, esimesel korrusel, asuvad lennuki meeskonna puhketoad, köök ning ruumid reisijate kohvrite-pakkide jaoks. Kui mõnel sõitjal kipub uni tulema, võib ta magama heita – selleks on lennukis magamiskohad. Päris pisi-

keste laste jaoks on isegi hällid olemas, nii et beebid tunnevad ennast selles suures lennuhiiglas nagu oma kodus.

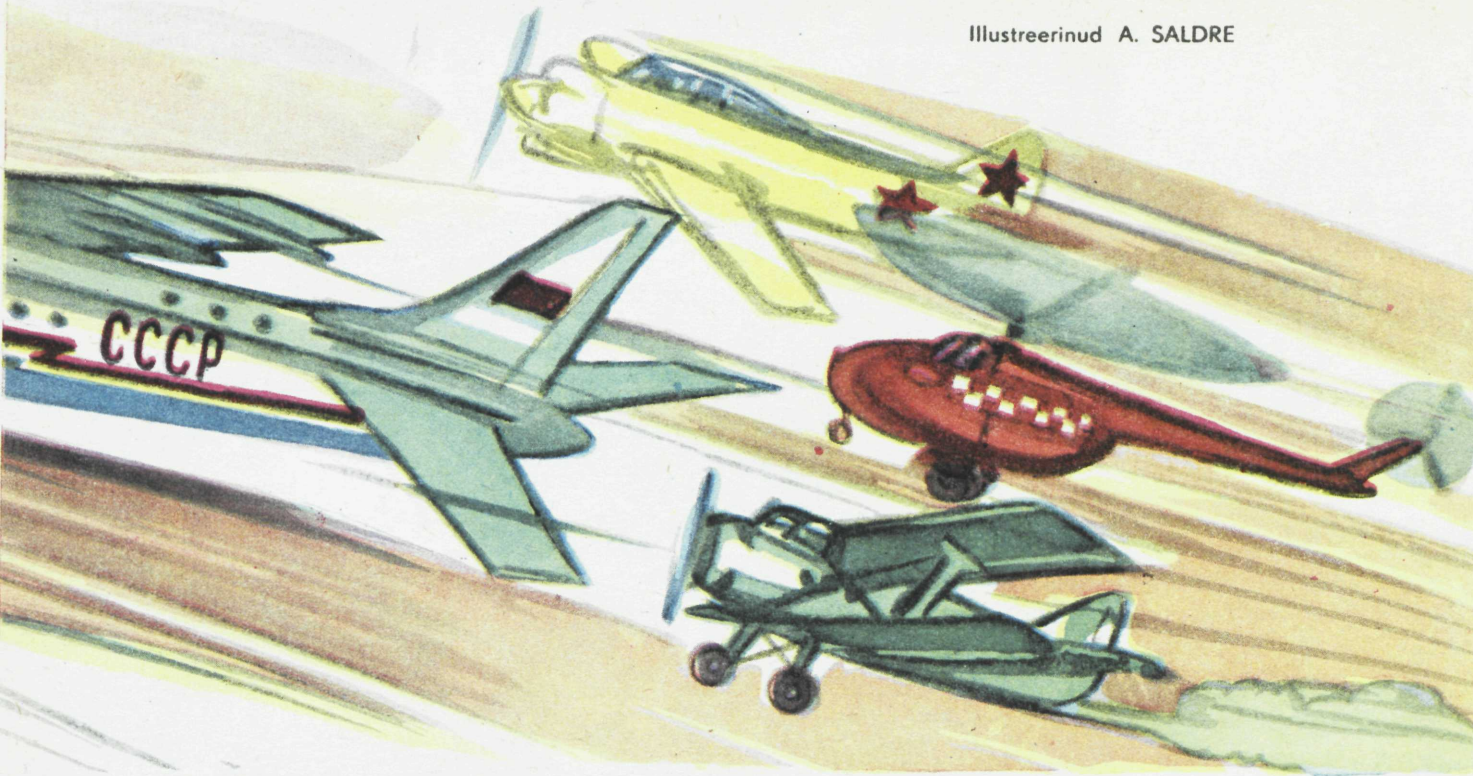
Kui kiiresti lendab TU-114? Väga kiiresti! Näiteks Tallinnast Moskvasse, kuhu rongiga jõuab kahekümne nelja tunniga, sõidab TU-114 veidi üle ühe tunni.

Ja nüüd teeme sõidu helikopteriga.

Sa oled üllatunud, et kus siis helikopteril tiivad on. Vaata, üleval kere kohal on tal pöörlevad tiivikud. Nende abil saab helikopter õhku tõusta, saab igas suunas liikuda, saab isegi õhus paigal seista.

Kui näiteks kalurid on jäänud merel tormi kätte, otsib helikopter nad üles, jääb nende kohale seisma ning laseb alla köisredeli, mida mööda merehädalised tulevad üles.

Meie kodumaa suurte metsade kaitsmisel täidab helikopter tuletõrjeauto ülesandeid. Kui ta avastab, et kusagil mets põleb, toob

ta ruttu kohale tuletõrjemeeskonna.

Aga õhutakse? Missugune sõiduriist see on?

Ka see on helikopter. Külgedel on tal isegi ruudukesed nagu päris taksol ning ta sõidutab inimesi ühest linnaservast teise. Tulevikus võib õhutaksoid meie suuremates linnades palju näha. Ja siis on see üsna tavaline, kui naabermaja katusele helikopter õhku tõuseb või kui sinu maja katusele teine parajasti maanduma hakkab.

Aga nüüd istume kähku-kähku sanitaarlennukisse JAK-12 ning sõidame Kihnu saarele. Sealt tuleb raskesti haige ruttu Tallinna haiglasse tuua. Haigete jaoks on sanitaarlennukis vastavad raamid, millel nad saavad lamada. Ja ka ravimid on käepärast.

JAK-12 ei vaja maandumiseks erilist suuremat lagendikku, talle aitab ristikupõllust. Sellepärast pääsebki temaga haigetele kergesti juurde.

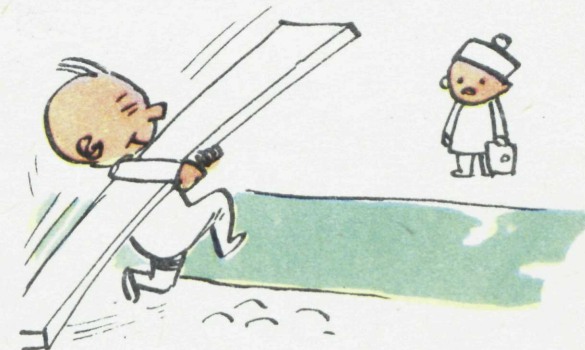
Sõit Kihnu saarele võttis aega ainult viiskümmend minutit. Niisama palju kulub tagasilennuks, ning haige ongi kohal.

Lennuk AN-2 sõidab mõne minuti pärast põldudele väetist külvama. Kas läheme kaasa?

Lennuki tiibade all laiub avar kolhoosipõld. Ja näe, juba lendabki vastavatest torudest valge väetisejuga põllule.

Lennukis on väetist 1500 kilo – see on paras suur väetisemägi. Nüüd teeb AN-2 pöörde ja lendab piki põldu tagasi, valge juga sabana järel. Niimoodi väetatakse terve põld ühtlaselt.

Meie maa uhkuseks on kosmoseraketid. Sina aga ütled lihtsalt – rakett. Seda sa oled juba kuulnud, et esimene rakett, mis lendas Kuule, oli ehitatud meie maal. Sedagi lugesid sa, et nõukogude lendur Juri Gagarin sõitis Nõukogude kosmoselaeval „Vostok“ ümber Maa. Näed sa, kui võimas on meie kodumaa!

Joonistanud
E. VALTER

NAERU!

„Miks su taskurätikus on sõlm sees?“
„Õde tegi sinna sõlme, et ma ei unustaks
ta kirja posti viia.“
„Kas sa viisid?“
„Ei, õde unustas mulle kirja andmata.“

„Kui palju maksab kinopilet?“ küsib esi-
mese klassi poiss kassast.
„Kümme kopikat.“

„Küll on kahju! Mul on ainult viis kopi-
kat... Aga võib-olla lubate mind siiski
sisse minna? Ma vaatan ühe silmaga.“

Vanda õppis muidu üsna hästi, ainult
matemaatikast ei saanud ta kuidagi aru.
„Kui palju on 2+2?“ küsis õpetaja kord
tema käest.

Vanda läks üleni punaseks ja vaikis.
„Mõtle natuke, Vanda,“ ütles õpetaja.
„Kui ma annan sulle kaks nukku ja sinu isa
annab sulle veel kaks nukku, mitu nukku sul
siis on?“

„Viis.“

„Kuidas nii – viis?“

„Aga üks nukk on mul juba olemas!“

Joonistanud V. KOTKAS

Rikas m

Mees ja sepp

Ükskord elas sepp, kes oli oma hea sepise poolest kuulus üle maa. Tema juurde tuli üks ihne rikas mees ning ütles: „Sa oskad head tööd teha, aga niisugust kirvest, mis särab nagu päike, sa küll teha ei oska.“

„Oskan!“ vastas sepp. „Aga mul peab üks tubli käia ümberajaja olema, kes ära ei väsi. Et mul seni pole niisugust käiameest olnud, siis sellepärast ma polegi saanud päikesena säravat kirvest teha.“

„Ei ole viga,“ lausus rikas mees, „küll mina sul käia väntan. Pane aga raud tulle!“

Sepp pani raua tulle, tagus tohutu paksu kirve valmis ja siis algas käiamine. Sepp hoidis kirvest ja mees väntas. Lõpuks hakkas mees väsima.

„Vänta, vänta!“ sundis sepp. „Kui sa tahad, et kirves hiilgaks nagu päike, pead tublisti tööd tegema.“

„Jätame järele,“ lausus mees, „aitab sellest, kui hiilgab nagu kuu.“

„Aja siis aga käia ümber!“ sundis sepp. „Kui kirves peab hiilgama nagu kuu, tuleb tublisti tööd teha.“

Mees kippus juba nõrkema ja jõudis vaevalt käia ümber ajada.

„Ei ole tarvis, et kirves hiilgaks nagu kuu, aitab sellest, kui ta hiilgab nagu täht,“ lausus mees.

„Vänta, vänta!“ sundis sepp edasi. „Kui kirves peab hiilgama nagu täht, tuleb tublisti tööd teha.“

Mees ei jõudnud enam käia ümber ajada ja ütles lõpuks: „Kõlbab see kirves niisama, ei ta tarvitse hiilata nagu täht.“

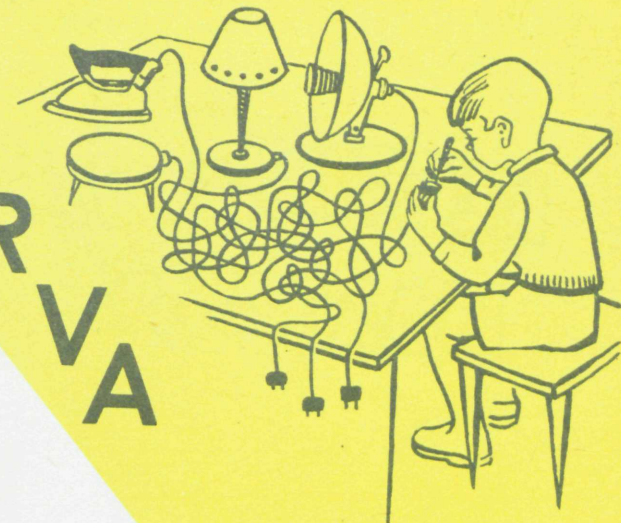
„Noh, siis on kirves valmis,“ lausus sepp ja lõpetas töö.

Rahvasuust üles kirjutanud J. PALM

Illustreerinud A. VENDER

PEETRI LAUAL ON NELI TEILE HÄSTI TUNTUD TARBEESET. MIS-SUGUST NOOR MEISTER PARAJASTI PARANDAB?

A
R
V
A

Ä
R
A
!

H. Jürisson

KLOPIME JA HARJAME

Tulge, tulge, tuulepoisid,
tulge kimbutama koisid!
Kui te hoolega ei puhu,
lendab tolm silma, suhu,
sest et meie klopime,
riideid puhtaks nopime,
siuhka-sauhka harjame,
tolmututte sarjame.

Vaata, vaata talvevatte,
mardisante, marakratte –
kuis nad käiseid liigutavad,
ennast nööri kiigutavad!
Isa mantel tähtsa moega
müksib oma väikest poega –
lumehange asukat,
valget jänkukasukat.
Aga triibulised sallid,
karupüksid helehallid
hoopis veidralt ripuvad,
lausa lendu kipuvad.

Tulge, tulge, tuulepoisid,
tulge kimbutama koisid!
Ainult ärge pange imeks,
kui te aevastate siin.
See ei tule mitte nohust,
aga hoopis ühest rohust,
mille nimeks
naftaliin.

Illustreerinud V. TOLLI

R. BAUMVOL

Kõik teavad, et tuul võib olla nõrk ja tugev, külm ja soe ning mõnikord hoopis kuum, näiteks kõrbes. Kuid kas te seda teate, et tuul on uudishimulik, et ta armastab kardinaid natuke kõrvale lükata, uksi avada, raamatuid lapata ja mööda nurki nuhkida? Jah, ta peab kõik teadma ja kõike puudutama.

Kord leidis uudishimulik tuul aias ühe ümmarguse eseme, kuid ta ei teadnud, mis see oli. Ent ta tahtis nii väga teada saada. Oi, kuidas ta tahtis!

Tuul veeretas oma leiu tamme juurde ja küsis: „Ütle, tamm, kas see on sinu tõru?“

„Ei,“ vastas tamm, „minu tõru on pikergune, aga see on kera moodi.“

Tuul haaras kera ja veeretas seda edasi. Ta nägi sarapuud ja küsis: „Ütle, sarapuu, kas see on sinu pähkel?“

„Ei,“ vastas sarapuu, „minu pähkel on väike ja kõva, aga see on muna moodi, ainult ta on ümmargusem ja tumedam.“

Tuul veeretas muna kastanipuu alla ja küsis: „Ütle, kastanipuu, kas see on sinu kastan?“

„Ei,“ vastas kastanipuu, „minu kastanitel on okkad, aga see näib kuuli moodi olevat, ta on igalt poolt sile.“

Tuul veeretas kuuli mööda rohtu edasi, kuni veeretas ta lõpuks tee peale, kus seisis kaks punast saapaket, saapaketes jalad ja jalgadel tilluke valge kleidiga tüdruk.

„Oi, siin ongi mu väike pall! Ja mina otsisin teda

Uudis- himulik tuul

Illustreerinud E. PIKK

kogu aeg. Mõtlesin, kuhu ta küll ometi kadus!" Tüdruk haaras oma palli ja lippas minema, aga uudishimulik tuul jooksis tema kannul ning sikutas tema punast patsipaela.

MINA KA!

„Mina tahan ka! Võta mind ka!“ kuulsid isa-ema tihti pirisemist Villu suust. Hakkab ema kauplusesse minema, ripub Villu seelikusabas – tahab kaasa. Tõuseb isa toolilt püsti ja paneb mütsi pähe, kohe on Villugi minekuks valmis.

Alati tundus Villule, et just seal, kuhu teda ühes ei võeta, toimub midagi väga huvitavat.

Kord õhtusöögi ajal tekkis tal kahtlus, et isa tahab jälle temata välja minna. Nii see oligi. Isa tõusis püsti, pani pintsaku selga ja läks välja. Head õhtut ta küll ei ütelnud, kuid see oli kindlasti selleks, et teda, Villut, alt vedada.

Villu kugistas kiiresti suutäie alla ja läks madinal talle järele. Aga oh õnnetust! Isa oli jõudnud juba kaduda. Maantee oli tühi. Ka lauda juures polnud teda näha. Äkki märkas Villu lepikuvahelisel teerajal eemalduvat pikka kogu.

„Isa, mina kaa-a-a-a!“ pistis ta sinnapoole vänderdama. Aga isal olid pikemad jalad, muudkui läks eest ära. Alles suure kase juures jõudis Villu talle lõõtsutades järele ning kahmas kuuesiilust kinni.

„No-noh!“ ühmas jäme hääl.

Villu kangestus.

Ulalt vaatas tema poole mitte isa, vaid võõras habemik nägu. Siis see habemik nägu naeris,

pöördus ja ruttas edasi. Villu jäi üksinda. Ta jooksis nii kiiresti koju, kui jalad kandsid, aga hirm ta kannul jooksis täpselt niisama kiiresti. Alles siis, kui puude vahelt vilksatas kodu, jõudis Villu hirmust ette.

„Kus sa olid?“ küsis isa toas.

„Niisama... Aga sina?“

„Kus ma siis ikka olin – käisin kuurist puid toomas.“

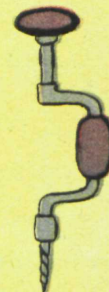
ARVA

AHELMÖISTATUS

SELLE MÖISTATUSE LAHENDAMISEKS ON VAJA LEIDA IGALE PILDILE KOHT AHELAS.

LAHENDUSE HÖLBUS- TAMISEKS ON ESIMENE PILT (PUU) JUBA PAIGALE PANDUD.

1
2
3
4
5 P
6 U
7 U
8

AIDAKE SELLEL PÕIALPOISIL LEIDA LUMIVALGEKE, KURI NÕID JA KUUS ÜLEJÄÄNUD PÕIALPOISSI!

MISSUGUSEID LOOMI-LINDE SA SIIN NÄED?

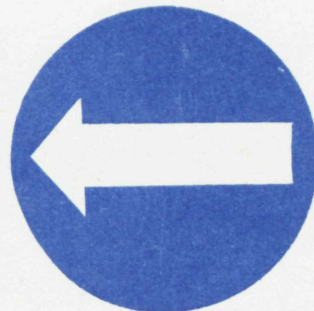
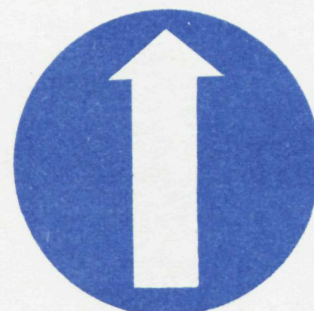
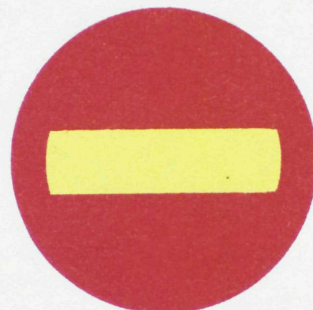
ÄRA!

SEDA SINIST JOONT MÕODA LÕIKA VÄLJA KÕRVALOLEV KASITOOLEHT

OLED KINDLASTI PANNUD TÄHELE TEE ÄARDE POSTIDELE KINNITATUD MÄRKE, NIISAMASUGUSEID, NAGU NÄED SIIN KÕRVAL. NEED ON LIIKLUSMÄRGID. SÕIDUKITE JUHID PEAVAD LIIKLUSMÄRKE HOOLEGA SILMAS, SEST MÄRGID ÜTLERVAD NEILE, KUIDAS SÕITA.

SINUL ON KA OMA LIIKLUSVAHENDID – AUTOD, BUSSID, RONG. PANE NAD KORRA JÄRGI LIIKUMA! MÄRGID LEIAD SIIT. LÕIKA NEED PABERIST VÄLJA JA KINNITA PUUST VOOLITUD LAPIKU OTSAGA KEPIKESE KULGE LIIMI VÕI PLASTILIINIGA. KEPID TORKA ÕUES OMA MÄNGUTEE ÄARDE MAA SISSE. TOAS SAAD KEPI PANNA PUSTI SEISMA PLASTILIINI ABIL.

IGA MÄRGI TAGA ON ÕELDUD, MIDA TA SÕITJALT NÕUAB VÕI TALLE ÜTLER.

Sellel teel ära jalgrattaga sõida.

Siia ei tohi sa oma sõidukit kauaks seisma jätta.

Paremale ei tohi pöörata.

Vasakule ja tagasi ei tohi pöörata.

Kui keegi on ees, siis pidurda – siin ei tohi signaali anda.

Siit sa sõidukiga sisse sõita ei tohi, ainult käruga võid.

Võid pöörata ainult vasakule.

Võid sõita ainult otse edasi.

Võid pöörata ainult paremale.

Siin ei tohi ka lühikest peatust teha.

Kui sul juhtub olema masinarike, siis siin tehakse kõik korda.

Sõida tasa, teele võivad tulla lapsed!

Sina oled peateel. Aga varsti sõidad üle kõrvaltee!

Tähelepanu! Ees on tõkkepuudeta raudtee-üle-sõidukoht.

Pikk

Hiina kirjanik
LIU BAI-ZHREN

Vanem vend joonistas pika-pika nokaga toonekure. Vanem õde joonistas pika-pika londiga elevandi. Mina joonistasin pika-pika sabaga hiire. Noorem õde joonistas pika-pika kaelaga hane, aga kõige noorem vend ei osanud midagi joonistada. Ta seis laua ääres, viibus nööri ja rääkis: „Aga minul on pikk-pikk uss.“

Nina ja keel

Vene kirjanik
E. PERMJAK

Katjal on kaks silma, kaks kõrva, kaks kätt, kaks jalga, aga üks keel ja nina samuti üks.

„Utle, vanaema,“ palub Katja, „miks mul on kõiki kaks, aga keelt ja nina üks?“

„Sellepärast, armas Katja,“ vastas vanaema, „et sa paremini näeksid, paremini kuuleksid, paremini töötaksid ja käiksid, aga vähem lobiseksid ega topiks oma nina sinna, kuhu pole tarvis. Näed nüüd, miks sul on ainult üks keel ja nina! Said sa aru?“

Kui kell hommikul hüüdis: „Pimm-pamm, maast lahti!“, tõusid Toom ja Ugu kohe üles. Väike-Venno vanaema voodis kergitas end ka upakile, ainult pead ta ei jaksanud tõsta. See oli nagu juured padja sisse ajanud.

Enne kodust lahkumist seletas vanaisa Toomile ja Ugule, mis poistel täna tarvis toimetada: läve ette valgemat liiva vedada, muti laip kraavi matta, peenravahedest rohuhanneid vähemaks tassida.

„Kõik tühi asi!“ leidis Toom ning nõudis tähtsamaid töid: ta tahtis minna vanaemaga lautade juurde lambaid pügama või kaugele talli juurde hobuseid rakendama.

Vanaisa kahtles:

„Enne kui suuremate loomadega jõudu proovite, näidake, kas kanast jagu saate.“

„Kanast? ... Äh-äh!“

Vanaisa õue ümber oli teivastest tara, taras väike mulk. Sellest läbi oli valge tibu haka-

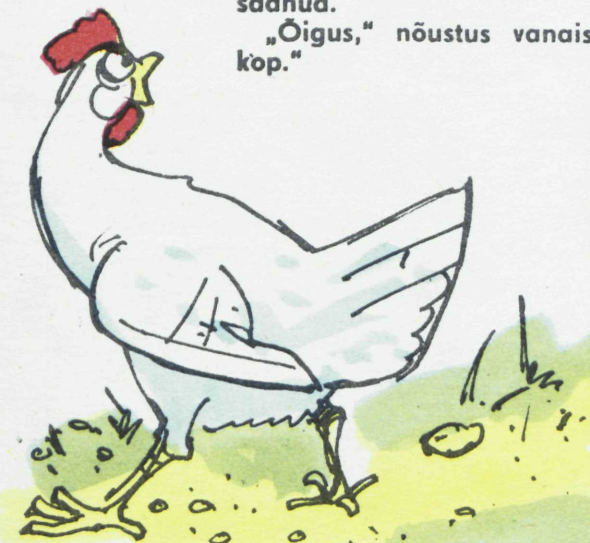
nud kolhoosi hernes käima. Toom ja Ugu said ülesandeks peale muu põldu kaitsta.

„Sealjuures on teil see kaigas kasulik,“ lisas vanaisa ja tõi pika toika.

„Milleks?“ pärisid poisid.

„Et kanale teha kop-kop,“ arvas trepil Väike-Venno, kes lõpuks oli pea padjalt kätte saanud.

„Õigus,“ nõustus vanaisa, „et teha kop-kop.“

KASULIK KAIGAS

E. Kuus

Sellel ajal, kui Toom rohuhanne kallas rassis, seisis Ugu taramulgul. Lõunalauas jutustas ta, et valvas küll hoolega, kuid kana kartis ligi tulla ja ta ei saanud hernesse tükki- jale kop-kop teha.

Kuni Ugu pärast lõunat mängukäruga ukse ette puhast liiva vedas, seisis Toom taramulgul. Öhtul rääkis ta, et virutas kurjategijale kaika- kaga, too aga pages eemale ja ka temal ei õnnestunud kop-kop teha.

Vanaisa lausus:

„Näete ise – ei saa te kanast jagu ega ole teil kaikast kasu!“

Ta võttis toika oma kätte ja kõndis üle õue. Toomi-Ugut läksid vaatama, mis tibust nüüd järele jääb. Ent vanaisa otsis kuurist haamri ja naelad ning lõi kaika taramulgu ette kinni – sealt see pärit oligi. Hoopis nõnda oli vaja kanale kop-kop teha.

Illustreerinud E. VALTER

ELKÜ Keskkomitee ja ENSV Pioneeriorganisatsiooni Nõukogu ajakiri „Täheke“ nr. 5 – 1961.
Toimetuse kolleegium: E. Lahe, L. Lilleaas, I. Linnat, E. Lootisar, H. Pukk, H. Raigina.

Toimetaja H. PUKK. Kunstiline toimetaja E. PIKK.

Ajalehtede-Ajakirjade Kirjastus. Toimetuse address: Tallinn, Estonia pst. 4, tel. 449-70, 475-20.

Lodude antud 3. IV 1961. Trükkida antud 29. IV 1961. Trükikord 45 000. Paber 60x90, 1/8.

Trükipoognaid 2. Arvutuspoognaid 4. MB-03807. Tellimise nr. 493.

Trükikoda „Oktoober“, Tallinn, Tartu mnt. 49.

Ilmub kord kuus. Üksiknumber 15 kop.

Журнал „Звездочка“, На эстонском языке. Издатель ЦК ЛЕКСМ Эстонии.

Esikaanel O. SOANSI joonistus
„Sünnipäevaparaadile!“

Joonistanud K. NIINEPUU

G. GERMANI foto

ISA AUTOT ILMAST-ILMA
ÕPIB TUNDMA VÄIKE MIKK.
VARSTI TEETE SUURED SILMAD:
SÕIDAB LINNAS PÄKAPIKKI!

KEDA VEAB TA LÕBU PÄRAST,
KEDA TÕOLE, TURULE.
HOMMIKUL VIIB PÄIKSESÄRAS
LAPSI MÄNGUMURULE.

A. RAMMO